

nerende for de industridrivende som muligt, har jeg ment, saa vidt det ud fra almindelige Beskatningssynspunkter og ud fra fiskale Synspunkter var muligt, at burde imødekomme de Ønsker, der ere fremkomne fra den paagældende Industris Side, og det har for saa vidt været mig let, som de ikke have berørt egentlige principielle Punkter. De vigtigste af disse Ændringsforslag gaa ud paa at indføre i selve Loven Bestemmelser om Overmaalet og om den Tidsperiode, i hvilken de gamle Fustager kunne bruges. Jeg udtalte ved første Behandling, at det var Regeringens Agt administrativt at fastsætte saadanne Bestemmelser. Nu har man ønsket, at de skulde fastsættes i selve Loven, og jeg har ikke set, at dette var noget, der i sig selv kunde spille en saa stor Rolle, at der var Grund for mig til at modsætte mig det. Jeg mener vedblivende, at det var nok saa rimeligt at gøre det administrativt, men hvis man fra Industriens Side lægger særlig Vægt paa, at det sker i selve Loven, har jeg ikke fundet at burde modsætte mig det. Jeg kan ikke indrømme det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), at det var tekniske Mangler, Bryggeriindustrien havde gjort opmærksom paa, som nu ere blevne afhjulpne. Jeg ser ikke, hvori disse Mangler bestaa, og hvad det er for Mangler, Bryggeriindustrien har paavist, men Forholdet er det, at der er forskellige mindre Lempelser og Fordele, som Bryggeriindustrien har ønsket at opnaa, og som jeg gerne har villet tilstaa dem i det Omfang, hvori jeg mente, det var forsvarligt. En Imødegaaelse af de Bemærkninger, det ærede Medlem i Øvrigt gjorde om direkte eller indirekte Beskatning, skal jeg opsætte til tredie Behandling.

Til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) skal jeg kun henvende enkelte Bemærkninger. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde vist Mangel paa Resoluthed ved først i denne Samling at fremlægge disse Skattelovforslag og de øvrige Lovforslag, der tilsigtede at fremkalde finansiel Balance. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde tøvet og tvivlet og saa endelig bestemt mig. Det ærede Medlem maa vide, at han er uberettiget til at karakterisere min Fremgangsmaade i denne Sag saaledes. Thi fra den første Dag, jeg fremtraadte som Finansminister for dette Ting efter Ministerskiftet i Sommeren 1910, angav jeg nøjagtigt, hvilken Fremgangsmaade jeg vilde følge, og den

er til Punkt og Prikke bleven fulgt. Jeg angav allerede den Gang mine Grunde til, at jeg fandt det umuligt saa tidligt at opstille en nogenlunde holdbar Finansplan og mente, at der maatte ventes med det væsentligste deraf til den Samling, vi nu ere i. Samtidig udtalte jeg, at der var enkelte Punkter, f. Eks. Jernbanetaksterne og muligt et og andet desuden, som kunde fremkomme paa et noget tidligere Tidspunkt, men at jeg i Hovedsagen maatte vente med at fremsætte en Finansplan til indeværende Samling, og det er ogsaa blevet fulgt.

Det ærede Medlem slog — jeg indrømmer det — forsigtigt og tilbageholdende, men dog i nogen Grad ind paa den Vej, som det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) har anvist, idet han mente, at der maaske var blevet regnet for pessimistisk fra Regeringens Side, og at man nok kunde gaa ud fra en rigeligere Forøgelse af de forskellige Statsindtægter, her er Tale om, navnlig da vi, som det ærede Medlem sagde, stod ved Begyndelsen af en Opgangsperiode. Jeg forstaar ikke rigtigt, at det ærede Medlem kan bruge det Udtryk, at vi staa ved Begyndelsen af en Opgangsperiode. Det er meget rigtigt, at det ser saaledes ud her i Landet, men Opgangs- og Nedgangsperioder afgøres i vore Dage ikke efter et enkelt Lands særlige Forhold, men efter Verdenskonjunkturerne, og det ærede Medlem ved lige saavel som jeg, at den øvrige Verden allerede i et Par Aar har befundet sig i en Opgangsperiode. Vi kom et Par Aar senere med i den end den øvrige Verden af lokale Grunde, der ere tilstrækkelig vel kendte, men det ærede Medlem vil ogsaa vide, at den Opgangsperiode, vi nu ere i, neppe kan ventes at blive meget langvarig, og naar Tilbageslaget kommer i den store Verden, vil det ogsaa ramme os uden noget Hensyn til, at vor Opgangsperiode desværre er bleven kortvarigere end deres. Ogsaa af den Grund tror jeg, at det er forsigtigst, at vi ikke regne med en væsentligere Stigning af Statsindtægterne gennem en længere Periode. Jeg har selv udtalt ved første Behandling, at jeg haabede og troede, at vi et Par Aar kunde regne paa ret gode Tider, og at det da vilde være muligt, at Indtægterne kunde flyde noget rigeligere ind end budgetteret, men jeg pegede samtidig paa, at hvis det skete, var der udmærket Brug for en saadan Merindtægt for paa forskellig Maade at raade Bod paa den meget store Tilbageholdenhed i Udgifter,